

Operatorul hotelier care difuzează fonograme în camerele de hotel trebuie să plătească o remunerație echitabilă producătorilor

Statele membre nu pot scuti acest operator de obligația de plată a unei astfel de remunerații

Dreptul Uniunii¹ impune statelor membre ca, în legislația lor, să asigure producătorilor de fonograme un drept la o remunerație echitabilă unică, plătită de utilizatorul acestor fonograme, publicate în scopuri comerciale, în cadrul unei radiodifuzări sau a oricărei comunicări publice. Totuși, această remunerație echitabilă nu trebuie plătită în cazul unei „utilizări personale”.

Phonographic Performance (Ireland) Limited („PPL”) este un organism de gestiune colectivă care reprezintă drepturile pe care producătorii de fonograme le dețin asupra înregistrărilor sonore sau asupra fonogramelor în Irlanda.

PPL a sesizat High Court (Commercial Division, Irlanda) cu o acțiune împotriva statului irlandez pentru a se constata că acest stat încalcă dreptul Uniunii, întrucât legislația națională scutește operatorii hotelieri de obligația de plată a unei remunerații echitabile pentru utilizarea de fonograme în camerele de hoteluri în Irlanda. PPL a solicitat de asemenea acordarea de despăgubiri pentru această încălcare. În aceste împrejurări, instanța irlandeză adresează mai multe întrebări Curții de Justiție.

În hotărârea pronunțată astăzi, Curtea examinează mai întâi dacă operatorul hotelier care instalează în camerele clienților televizoare și/sau aparate de radio la care difuzează un semnal radio are calitatea de „utilizator” care realizează o „comunicare publică” a unei fonograme radiodifuzate în sensul dreptului Uniunii.

În acest context, Curtea amintește că s-a pronunțat deja în sensul că noțiunea „comunicare publică” implică o apreciere individualizată și că, pentru o astfel de apreciere, trebuie să se țină cont de mai multe criterii complementare, neautonome și interdependente.²

Printre aceste criterii se numără, în primul rând, rolul indispensabil al **utilizatorului**. Astfel, acest utilizator efectuează un act de comunicare atunci când intervine, pe deplin conștient de consecințele comportamentului său, pentru a oferi clienților săi accesul la o emisiune radiodifuzată conținând o operă protejată. În al doilea rând, Curtea a menționat anumite elemente inerente **noțiunii de public**. În această privință, „publicul” trebuie să fie constituit dintr-un **număr nedeterminat de potențiali destinatari** și dintr-un **număr destul de important de persoane**. În al treilea rând, Curtea s-a pronunțat în sensul că un criteriu relevant îl constituie de asemenea **caracterul lucrativ al unei „comunicări publice”**. Se subînțelege astfel că publicul care face obiectul comunicării este, pe de o parte, vizat de utilizator și, pe de altă parte, receptiv într-un mod sau altul la comunicarea acestuia, iar nu „captat” în mod accidental.

¹ Directiva 2006/115/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 decembrie 2006 privind dreptul de închiriere și de împrumut și anumite drepturi conexe dreptului de autor în domeniul proprietății intelectuale (JO L 376, p. 28, Ediție specială, 17/vol. 3, p. 14), în vigoare de la 16 ianuarie 2007. Această directivă a codificat și a abrogat Directiva 92/100/CEE a Consiliului din 19 noiembrie 1992 privind dreptul de închiriere și de împrumut și anumite drepturi conexe dreptului de autor în domeniul proprietății intelectuale (JO L 346, p. 61, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 120).

² Hotărârea din 15 martie 2012, Societățile Consortile Fonografice (SCF)/Marco Del Corso, [C-135/10](#), a se vedea de asemenea [CP nr. 25/12](#).

Or, aceste criterii sunt întrunite în speță. Astfel, **rolul unui operator hotelier** care instalează în camerele de hotel televizoare și/sau aparate de radio **este indispensabil** întrucât clienții unui asemenea stabiliment nu pot beneficia de fonograme decât datorită intervenției deliberate a acestui operator hotelier. În continuare, referitor la clienții acestui stabiliment, aceștia alcătuiesc un **număr nedeterminat de potențiali destinatari** întrucât accesul acestor clienți la serviciile hotelului respectiv rezultă, în principiu, din propria alegere a fiecăruia dintre ei și nu este limitat decât de capacitatea de primire a unității hoteliere în discuție. În ceea ce privește importanța numărului de potențiali destinatari, Curtea s-a pronunțat deja în sensul că clienții unui hotel reprezintă un **număr destul de important de persoane** astfel încât aceștia trebuie considerați ca alcătuind un public³. În sfârșit, radiodifuzarea de fonograme de către operatorul hotelier **are un caracter lucrativ**. Astfel, actul efectuat de către operatorul hotelier prin care urmărește să asigure clienților săi accesul la opera difuzată reprezintă un serviciu suplimentar, care are o influență asupra standardului acestui stabiliment și, prin aceasta, asupra prețului camerelor. În plus, este de natură să atragă și alți clienți interesați de acest serviciu suplimentar.

În consecință, un astfel de operator hotelier are calitatea de „utilizator” care realizează o „comunicare publică” a unei fonograme radiodifuzate în sensul dreptului Uniunii.

În acest temei, operatorul hotelier respectiv **are obligația de a plăti** pentru emiterea unei fonograme radiodifuzate **o remunerație echitabilă, pe lângă cea plătită de autorul radiodifuzării**. Astfel, atunci când operatorul hotelier comunică o fonogramă radiodifuzată în camerele clienților săi utilizează această fonogramă în mod autonom și o transmite unui public distinct și nou în raport cu cel vizat de comunicarea inițială. În plus, pentru această transmisie operatorul respectiv obține beneficii materiale care sunt independente de cele obținute de autorul radiodifuzării sau de producătorul fonogramelor.

Curtea statuează de asemenea că operatorul hotelier care nu instalează în camerele clienților televizoare și/sau aparate de radio la care difuzează un semnal radio, ci pune la dispoziție altfel de aparate, precum și fonograme în formă analogică sau digitală care pot fi redade sau ascultate cu ajutorul unor asemenea aparate, are calitatea de „utilizator” care realizează o „comunicare publică” a unei fonograme în sensul dreptului Uniunii. Prin urmare, acesta are obligația de a plăti pentru transmisia fonogramelor respective o remunerație echitabilă.

În plus, în opinia Curții, deși dreptul Uniunii limitează dreptul la o remunerație echitabilă în cazul unei „utilizări personale”, acesta **nu permite statelor membre să scutească operatorul hotelier, care realizează o „comunicare publică” a unei fonograme, de obligația de plată a unei astfel de remunerații**.

În acest context, Curtea precizează că pentru a stabili dacă operatorul hotelier se poate prevala de limitarea întemeiată pe o „utilizare personală”, este relevant caracterul personal sau nepersonal al utilizării operei de către acest operator hotelier, iar nu caracterul personal sau nepersonal al utilizării operei de către clienții unui hotel. Or, „utilizarea personală” a unei opere protejate, comunicată public de utilizatorul acesteia, constituie o contradicție *in terminis* întrucât un „public” este, prin definiție, „nepersonal”.

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Instanța națională are obligația de a soluționa cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Claudiu Ecedi-Stoisavlevici ☎ (+352) 4303 3720

Imagini de la pronunțarea hotărârii sunt disponibile pe „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106

³ Hotărârea din 7 decembrie 2006, SGAE, [C-306/05](#), a se vedea de asemenea [CP nr.:95/06](#).